

## Májová

Pan Jeřábek mě okouznil na první pohled. Zajela jsem tehdy do Benešova, který je nedaleko mého bydliště, se svou asistentkou na výstavu fotografií. Nenavštěvuji výstavy fotografií příliš často, protože na to nemám oči. To, co vidím, potřebuje ještě podporu někoho, kdo mi stojí po boku a doporučuje mi zaměřit mé sporé trubcové vidění na správné místo. Fotografie mám ráda, i když už sama fotit nemohu. Nikdy mi nezevšednělo pozorovat, jak se místo nebo osoba zachycená fotografem zastaví v čase. Je to provždy. Je to stále stejný pohled, ať už je fotografie jakkoliv stará. Cosi magického je v tomto ztvárnění skutečnosti, cosi magického, přitažlivého a neopakovatelného.

Vernisáž v Benešově otevíral sám pan starosta. Moje přítelkyně Klára, která je dobrou a renomovanou fotografkou nejen ve svém kraji, byla nadšená velkým počtem návštěvníků. Ocenila i mou přítomnost: „Udělala jsi mi ohromnou radost, Štěpko, jakkoliv si vůbec neumím představit, co na těch svých fotkách můžeš vidět.“ Ujistila jsem Kláru, že mám asistentku, a dokonce jsem si s sebou přivezla svůj mozek, takže něco z těch fotek doopravdy mám. Dokonce jsem dvě fotky zakoupila s tím, že si pro ně po výstavě přijedu. Byly na nich nádherné mraky nad Blaníkem, takové, jaké můžete vidět večer v létě, když se schyluje k bouři.

Řekla jsem Kláře, že jsem si přivezla svůj mozek s sebou. Tak to byla pravda, ale jen zpočátku. O něco později jsem ale zaregistrovala Vojtěcha, tedy, pardon, pana Jeřábka. Zaujal mne na první pohled. Hezký pán, asi už dost po padesátce. Doprovázel vernisáž hrou na malou harfu tak líbezně, že srdce usedalo. Když se podávalo občerstvení, galantně se mne ujal, mistrně vyšachoval mou milou asistentku, a postaral se, aby mi nic nechybělo. Byl by mne býval i doprovodil k vlaku, ale této nabídky jsem se vzdala ve prospěch asistentky, aby si nepřipadala zbytečná.

Vojtěch Jeřábek mi poskytl číslo svého mobilu, a já jemu zas to svoje. Také jsme si vyměnili e-mailové adresy. Shodli jsme se na tom, že není na škodu si občas napsat, a až pojedu do Benešova pro zamluvené fotky, on mě milerád bude čekat na nádraží, dovede mne, kam budu chtít, ano, a také mu bude velkou ctí pozvat mne na oběd a na procházku po konopištském parku. Vždyť už máme na krku máj, a to na Konopišti všechno možné kvete, hlavně magnólie a rododendrony.

Cestou domů jsem ani nevnímala, co mi říká asistentka, Vojtěch zcela zaplnil mou mysl. Byl to ten nejúžasnější chlap, s kterým jsem se od svého ovdovění setkala. Jemný, inteligentní, hezký, zachovalý, v neposlední řadě znamenitý muzikant. Moje přisílelost mu vůbec nevadila, byl tak obratný a taktní, jako by celý život vychovával nebo učil nevidomé. Prostě talent, na který se nezapomíná, zvláště máte-li zbytky zraku, lásku k harfě a jste-li tak trochu blázen.

V příloze jednoho dopisu, který mi Vojtěch poslal, byla jeho nádherná básnička o dvou stolech. Jeden stůl byl v pokoji, a sloužil mnoha účelům, k jídlu, k práci a třeba i k žehlení košil. Druhý stůl byl v arkýři, a sloužil jen k tomu, aby očekával návštěvu krásné a duchaplné bytosti (tedy jako mě). Na tomto stolečku byl krajkový ubrus a váza se stále čerstvými květinami a sváteční šálky čekající na společnou kávu. Tu báseň jsem později vztekle vymazala, takže už ji jen reprodukuji.

Chápete ale moje okouzlení? Chápete to moje těšení na konec výstavy, kdy pod záminkou vyzvednutí si dvou Klářiných fotek s mraky přijedu do Benešova, abych posléze usedla k tomu romantickému stolečku, kde stále čerstvé květiny voní a voní...?

Konečně! Klára píše, že výstava končí a že si v den volna, tedy na prvního máje, mohu přijet pro fotky. Okamžitě jsem nažhavila mobil, v hlavě zněly tóny harfy, ach Vojto, Vojtíšku, tak už to konečně zvedni, ať se můžeme domluvit a zase se vidět. A ještě ke všemu na Prvního máje, kdy se lidi líbají pod rozkvetlou třešní, safriš, jestlipak v tom zámeckém parku mají taky třešně?

„Halóóó...“ ozval se Vojtěchův trochu rozpačitý hlas. „Aha, paní Štěpa... Hned jsem Vás nepoznal, nemám vaše číslo uložené... Moc se omlouvám, ale teď se Vám nemohu věnovat, někdy se vám ozvu kvůli tomu hudebnímu doprovodu... na shledanou...klap“.

Mobil mi div nevypadl z ruky. Co je to za trapnou komedii? A co ten ženský hlas v pozadí, který něco stále vyžadoval? No, třeba je to nějaká příbuzná, snažím si namlouvat naprosto zbytečně a hloupě ty lepší varianty. Bylo nad slunce jasné, že přesně takhle hovoří gentlemani, kteří se vás chtějí rychle zbavit.

Seděla jsem dlouho v křesle a dívala se z okna, jak se kupí mraky k večernímu soumraku. Mraky se kupily i v mé duši. Vztek, lítost, zklamání. A touha nějak mu to oplatit, když už nám nastává ten lásky čas.

Zavolal za tři dny. Moc se omlouval, pan Jeřábek. Že prý měl na návštěvě dámu, kterou by možná chtěl považovat za svou přítelkyni, ale že není rozhodnut, ať mu dám šanci, že se se mnou rád sejde.

Neodolala jsem a zeptala se, jestli ta dáma náhodou nevyseděla důlek u čekajícího stolečku s čerstvými květinami. Bylo to ode mne hloupé, ale trochu se mi ulevilo. Začala jsem znovu nabírat dech a sbírat poztrácený rozum. Pan Jeřábek se odmlčel, pak se slušně rozloučil a zavěsil. Možná šel posílat další maily s přílohou, v níž se adresátky dočtou o dvou stolečcích.

Do Benešova jsem jela až osmého května. To je také svátek, avšak to už se neočekává, že se budete líbat pod třešní nebo pod magnólií. S Klárou jsme odjely do Vlašimi, kde je krásná vinárna s výbornou kuchyní. Mraky nad Blaníkem jsem odvezla domů a pověsila jsem si je hezky blízko místa, kde píšu tenhle příběh. Není na škodu si občas připomenout, že i modrá obloha se může pěkně zatáhnout. Z některých mraků občas prší. Hlavně ať se ale neozývá „strhané harfy tón“, jak popisuje Karel Hynek. Tenhle zvuk by mi dočasně asi zkazil radost z jara. A jaro já si ukrást nenechám!